

Обраћање
председника Републике Србије Томислава Николића
на седници Савета безбедности Уједињених нација
27. фебруар 2017. године

Поштовани господине председниче,
Цењени чланови Савета безбедности,
Даме и господо,

Дозволите ми да вас поздравим и изразим захвалност специјалном представнику генералног секретара УН господину Захиру Танину на свеукупном ангажману на реализацији мандата УНМИК, у складу са резолуцијом Савета безбедности 1244 (1999), као и члановима овог уваженог тела на пажњи коју у континуитету посвећују овом питању. Такође, желим да искористим ову прилику да пожелим успех у даљем раду новом генералном секретару господину Антонију Гутерешу.

Са тугом морам да констатујем да данас међу нама, иза табле Руске Федерације, нема амбасадора Виталија Чуркина, дипломате који је неуморним радом допринео заштити интереса не само Русије у УН и јачању угледа Организације, већ и светској дипломатији и глобалним политичким токовима нашег доба. Србија ће му вечно остати захвална на разумевању и подршци коју нам је годинама пружао, и посвећености и енергији, које су одликовале његов рад у Савету безбедности.

Даме и господо,

Желео бих још једном да укажем на важност наставка редовног, кварталног одржавања седница Савета безбедности у непромењеном формату на ову тему. То је важан допринос транспарентности и отворености и, што је посебно значајно, само на овај начин стварају се услови за несметано спровођење мандата УНМИКа на Косову и Метохији. Ове седнице такође дају подршку дијалогу који се води између Београда и Приштине под покровитељством ЕУ.

У потпуности смо сагласни са констатацијом из Извештаја који је пред нама, о важности обезбеђивања адекватних средстава за рад УНМИКа који се суочава са текућим и ванредним изазовима, укључујући „крхко“ помирење и растућу претњу од насилног екстремизма. Евидентно је да су Мисији УН неопходни оптимални, појачани

кадровски и финансијски капацитети, како би могла да одговори свим захтевима у имплементацији свог мандата.

Република Србија је несумњиво посвећена решавању свих отворених питања путем дијалога у статусно неутралном оквиру. Једино таквим приступом могућ је допринос стабилизацији прилика у нашој јужној покрајини, али и одбрана права Србије, као суверене државе, на територијални интегритет. Наш примарни циљ је био, јесте и биће очувати мир, стабилност и људске животе. Реагујући одговорно и одлучно на све изазове, државне институције Републике Србије утицале су на смиривање тензија на Косову и Метохији, које су претиле да ескалирају.

Порука коју са овог места желим да пошаљем свим екстремистима јесте да мирна решења немају алтернативу. Проблеми и отворена питања морају се решавати путем дијалога, а не претњама и употребом силе.

Република Србија очекује да међународна заједница јединствено стане у одбрану овог цивилизацијског достигнућа. У том контексту, посебно подвлачим штетност изјава у вези са могућим формирањем Војске Косова, чиме би озбиљно била прекршена резолуција СБ УН 1244 (1999), а што би истовремено представљало нову, озбиљну претњу напорима у правцу стабилизације не само Косова и Метохије, већ и Западног Балкана.

Република Србија наставиће да спроводи одговорну и мирољубиву политику и никоме неће дати изговор за ескалацију и насиље. У дијалогу између Београда и Приштине Србија настоји да утре пут постепеној нормализацији стања, али за искрен и животни спроводљив договор потребна је и искреност другог саговорника.

Чињеница је да је Србија у оквиру дијалога конструктивна и реална у предлозима и да је спремна на компромисе који нису лаки. Све време настојимо да допринесемо проналажењу обострано прихватљивих решења за многа комплексна питања. Овакав приступ Републике Србије није праћен истом таквом намером друге стране, која учестало онемогућава напредак у спровођењу обавеза које је договором и потписом преузела. Одређени резултати јесу постигнути, али ни приближно оним који се очекују.

Са своје стране, али то је само једна страна, Србија је искрено посвећена очувању мира и стварању услова у којима ће свим становницима Косова и Метохије бити осигурана безбедност и поштовање основних људских права. Ово је место и прилика у којој морамо да се суочимо, а што потврђују и извештаји генералног

секретара УН о раду УНМИКа, да је актуелна ситуација на Косову и Метохији далеко од тога.

Да подсетим, више од 200.000 расељених лица налази се у централној Србији, без икакве наде да се врате својим кућама. Ту наду им, на жалост, не пружа ни међународно присуство. Србија је заинтересована за то да се сачувају животи и имовина свих становника Покрајине и створе услови за одрживи повратак интерно расељених. Али сва наша настојања да се држимо дијалога уз посредовање ЕУ, на који су пристали и Београд и Приштина, у континуитету су праћена кршењем договора и агресивним поступцима власти у Приштини. Циљ је да се испровоцирају сукоби: од забране испорука уџбеника на српском језику, преко константних напада на Србе и њихову имовину, противправног покушаја конфискације рударско-металуршко-хемијског комбината „Трепча“, до најновијих примера забране уласка на Косово и Метохију воза из Београда, што представља најгрубље кршење основних људских права и слободе кретања.

Саобраћајно повезивање људи се, у 21. веку, не може сматрати провокацијом према било коме, већ напротив, обавезом свих цивилизованих друштава да својим грађанима обезбеде економски развој и пристојан живот. Посебно бих нагласио да иницијатива да воз саобраћа на тој релацији није покренута од стране политичара, већ од студената јединог универзитета на Косову и Метохији где се настава одвија на српском језику. На жељу преко 10.000 ових младих људи да им се омогући боља и економски прихватљивија саобраћајна повезаност са Београдом и другим градовима у централној Србији, Приштина је одговорила претњама, минирањем пруге и употребом дугих цеви и борбених возила. Такав приступ је директно супротстављен духу дијалога који тежи нормализацији односа и представља озбиљно угрожавање мира и стабилности у региону.

Кажу да је воз носио поруку да је Косово саставни део Србије и да је то провокација коју су били спремни да зауставе силом оружја. Не постоји ни једна одлука Уједињених нација по којој Косово и Метохија није у саставу Србије. За мене, права провокација је то што сви представници привремене администрације у Приштини говоре да је Косово независна држава. Да ли бисте оправдали када би Србија, чланица Уједињених нација, на ту провокацију одговорила претњом оружјем?

Сигуран сам да делите моју забринутост због слања, без обавезне сагласности локалне српске заједнице, етнички чистих специјалних полицијских јединица наоружаних офанзивним оружјем на Север Косова и Метохије, који је у највећем броју

насељен српским становништвом и на коме је још увек живо сећање на талас организованог етничког чишћења из марта 2004. године. Подсећам да су тада Срби практично протерани из готово свих градских средина на Косову и Метохији. Чин слања специјалних полицијских јединица апсолутно је неприхватљив и био је позив на оружани сукоб. Питајте их какво наређење су имали да се воз пун студената, којим случајем, појавио на административном прелазу. Мени, на састанку у Бриселу, пред Високом представницом за спољну политику и безбедност, госпођом Могерини, нису знали како да одговоре. Можда ће вама рећи. Овде седе многи заштитници њиховог понашања.

Била је то директна претња животима цивила. Манифестација институционалне намере употребе насиља према мирољубивим студентима, припадницима неалбанских заједница, отворена је и озбиљна претња миру у безбедносно крхкој ситуацији на Косову и Метохији.

И тада је Република Србија, као и много пута до сада, реаговала разумно и одговорно, одлукама и порукама чији је једини циљ био да се очувају мир и каква-таква стабилност у региону, да се избегне опасност по живот преосталог неалбанског становништва у Покрајини. Србија никада и ничим није дала повод албанским екстремистима, а они и даље не бирају средства како би изазвали сукобе ширих размера. Одрас таквог нашег добронамерног, компромисног приступа је и постизање договора о уређењу дела око моста у Косовској Митровици, 4. фебруара ове године.

Уважени чланови Савета безбедности,

Ускоро ће се навршити четири године од постизања Првог Бриселског споразума. Кључни сегмент тог Споразума, договореног и потписаног, односи се на формирање Заједнице српских општина које нажалост још није ни почело. Представници Приштине све отвореније поручују да њих ова Заједница и не занима и да се неће држати договора чији је гарант Европска унија. Ову самовољу приштинских преговарача неће решити тек понека узгредна јавна критика упућена Приштини која стиже са Запада.

Србија с правом захтева само толико – да се Приштина држи договора од пре 4 године. Србија очекује да чује уједињен и снажан глас међународне заједнице, укључујући наше partnere из Европске уније, против игноратског става Приштине по

овом питању од виталног значаја за Србе. Чему договори, обавезе на које се пристало, ако се не спроводе?!

Успостављање Заједнице српских општина предуслов је за нормалан живот и одржив опстанак српског народа у Покрајини и представља системску, институционалну заштиту загарантованих људских права. Као таква, завређује да јој се посвети далеко већа пажња и у Извештају генералног секретара УН чији је задатак да брани основна људска права, пре свега право на живот, слободу кретања, становања, право на рад и образовање, право на очување културне посебности народа, слободу вероисповести.

Сва ова права Србија споразумно препушта привременим органима у Приштини, сва ова права Приштина, на основу Бриселског споразума, мора да препусти Заједници српских општина, институцији која ће да их спроводи у неалбанском, посебно српском становништву на Косову и Метохији у општинама у којима су у већини. Заједница српских општина је и осмишљена са задатком да успостави владавину права и људских слобода Србима кроз институције система.

Република Србија и у том контексту сагледава важност редовних седница Савета безбедности са којих се упућује порука обема странама, а поготово Приштини, да оно што се договори није и не може бити тек мртво слово на папиру, већ мора да заживи и оствари се. Четири године су више него довољно време. Изговори за одуговлачење више се не смеју тек тако прихватати. Формирање и активирање Заједнице српских општина је приоритетно. Динамика формирања се мора дефинисати и одредити датум почетка рада Управљачког тима, а Заједница може бити заснована искључиво на ономе што је договорено – никако на некаквим накнадним покушајима једностраних измена онога о чему је, уз посредовање ЕУ, већ постигнут договор.

Формирање Заједнице српских општина, са суштинским овлашћењима предвиђеним Бриселским споразумом и постигнутим пратећим договорима, а не са ингеренцијама невладине организације, неопходно је и како би се спречила даља ескалација неповерења. Све друго би значило избегавање преузетих обавеза и обесмишљавање самог дијалога између Београда и Приштине.

Ситуацију на Косову и Метохији и даље карактерише хронични недостатак физичке и правне сигурности за Србе и све остале не-Албанце, посебно за интерно расељена лица која су се вратила или желе да се врате у места ранијег пребивалишта. Символички одраз нетрпељивости и односа према неалбанским заједницама, а посебно према Србима на Косову и Метохији су катанци на Храму Христа Спаса у Приштини.

Иза овог недвосмислено антицивизацијског акта стоји тежња да се затру сви трагови постојања српског народа и културе у овом граду, у којем је до 1999. године живело више од 50 хиљада Срба. Међународна заједница не сме дозволити да оваквим насилничким поступцима узурпације светог места и симболички буде до краја спроведено брутално етничко чишћење Срба али и других не-Албанаца из Приштине. Тиме се обесмишљава свако настојање да се на Косову и Метохији створи макар илузија мултиетничког друштва. На овај начин се Србима на Косову и Метохији упућује више него јасна порука да њихова вишевековна историја, култура и религија нису добродошле.

У својим наводним настојањима да се брине о српској културној и религијској баштини Приштина није отишла даље од декларативних флоскула јер се историјска, културна и верска баштина не штити скрнављењем, паљењем, уништавањем столетног хришћанског наслеђа које не припада само Србима, већ је средњовековно памћење човечанства.

Једно истински демократско друштво не може се развијати у средини у којој се не кажњаву злочини почињени против Срба и других не-Албанаца, њихове имовине и историјске, културне и верске баштине и идентитета. То је данас све јасније и оним државама које су својевремено подржале покушај власти у Приштини да оствари чланство у УНЕСКО.

Подвлачим, не може бити истинског помирења без процесуирања свих злочина.

То је обавеза према породицама које имају право да сазнају истину о судбини својих најближих. Република Србија никад није оспоравала потребу да сви који су починили ратне злочине, без обзира на етничку припадност, одговарају. Напротив. Истовремено, од кључне је важности да се по овом питању не прибегава манипулацијама и злоупотребама у политичке сврхе, а тиме се власти у Приштини учестало служе. Тако се показује неспремност Приштине за суочавање са одговорношћу у сопственим редовима по питању ратних злочина. Ово наглашавам свестан предстојећег почетка рада Специјалног суда у чијој су надлежности злочини извршени на Косову и Метохији, а у вези са наводима из Извештаја Дика Мартија о трговини људским органима отетих Срба, као и други ратни и злочини против човечности.

Србија такође придаје велики значај решавању проблема несталих лица као приоритетном хуманитарном питању.

Француско правосуђе решава захтев за изручење Рамуша Харадинаја Србији зато што је осумњичен за најтеже ратне злочине. Тај нечовек, један од команданата терористичке тзв. „Ослободилачке војске Косова“, у настојању да избегне задовољење правде, не преза да и данас, пред очима Европе и света, отворено прети новим ратом говорећи да ће (цитирам): „Србија проћи као 1999. године“.

Дозволите ми да вас тек у две реченице вратим у 1999. годину, али не причом о изгинулим људима, невиним цивилним жртвама, о згариштима, о рушењу и разарању током саме агресије која је, није ми тешко да подсетим, извршена без одлуке СБ и УН на једну суверену европску државу. Предочићу вам последице са којима живимо после 18 година, чињенице којима располаже и Светска здравствена организација: Научно је потврђено да после доспевања у тело микро и нано честице осиромашеног уранијума испољавају радиациони и токсични ефекат тешког метала, а уколико су довољно малих димензија пролазе кроз све телесне баријере, укључујући крвно-мождану баријеру и плаценту, те се могу наћи у свим ткивима и органима контаминирани особе, као и у плоду интраутерино. Према истраживању доктора Гати (А. Gatti) и Монтенари (С. Montanari) из 2004. године, уколико испитаник потиче са територије која је бомбардована пројектилима са осиромашеним уранијумом, не може се искључити присуство осиромашеног уранијума као потенцијалног патогена, чак иако није доказано његово ткивно присуство. Тако се, даме и господо, показало да је нуклеарно наоружање, укључујући и оно које садржи осиромашени уранијум, иако резултат врхунске технологије, заправо нуспродукт цивилизације, невидљиви, идеални убица, средство масовног трансгенерацијског уништења и трајних инверзибилних промена свих природних ресурса. Бачене на Србију пре 18 година, бомбе са осиромашеним уранијумом данас угрожавају еко систем читаве планете.

Али, ову тему остављам свима нама на савест и разматрање као неодвојиви део мисије СБ УН о наоружању, употреби оружја и последицама по опстанак људи у будућности на планети Земљи.

Не знам, дакле, зашто није уследила оштра осуда иступа, рекао бих отворених претњи Рамуша Харадинаја. Некажњивост за почињене злочине не сме се дозволити ни толерисати. Ово је цивилизацијско питање и озбиљан тест за целокупно чланство УН, прилика да покажемо да су право и правда изнад политике и да су све жртве једнаке у свом страдању.

Бројни су инциденти који потврђују да је безбедност на Косову и Метохији и даље нестабилна и у латентној опасности од ескалације насиља. Понављам,

најугроженији су повратници у национално мешовите средине. Зато би овом питању у извештајима генералног секретара требало посветити већу пажњу. Ево конкретног примера: у периоду од 1. октобра 2016. године до 31. јануара 2017. године, дакле само у протекла 4 месеца, евидентирано је преко 30 етнички мотивисаних напада на Србе и друге не-Албанце. Извршени су физички напади, покушано је онемогућавање расељених лица да прославе Бадњи дан у цркви Успења Пресвете Богородице у Ђаковици, обијана је и паљена имовина повратника и поново оштећена спомен плоча отетим српским новинарима у општини Ораховац. Примери попут бомбе која је пронађена у српском делу Ораховца, у близини православне цркве, као и експлозивне направе нађене код водовода у Косовској Митровици или каменовања школског аутобуса пуног деце на путу Шилово-Коретиште, показују сву различитост између оног за шта се Приштина декларативно залаже и стварности на терену.

Зар није јасан позив на забринутост и реакцију целокупне међународне заједнице наставак спречавања расељених Срба да посете своје цркве и гробља чак и за време великих хришћанских празника, попут Божића. Ако нисте забринути, ако то не зауставите, онда ви шаљете јасну поруку да одобравате став Приштине да Срби нису пожељни, да никада неће моћи да буду своји на своме, да нема услова за њихов безбедан повратак, да никада неће бити сигурни ни са својим животом, а камоли са имовином и правном сигурношћу!

Остаје нерешен проблем враћања приватне имовине, што је једно од најприсутнијих кршења људских права са којим се посебно суочавају интерно расељена лица са Косова и Метохије. Пред Агенцијом за имовину, која је под контролом Приштине, налази се преко 40.000 захтева за повраћај нелегално отете и узурпирани имовине. Од тих захтева, 97 одсто поднело је српско и друго неалбанско становништво, а око 18.000 тужби, које се односе на наканду штете за уништenu и оштећену имовину, предато је судовима у Покрајини.

Евидентно је, дакле, да нема елементарних услова за одржив повратак расељених, почев од одсуства личне и имовинске безбедности и владавине права, до раширене дискриминације и непоштовања основних људских и грађанских права и слобода неалбанског становништва. Број повратника у Покрајину и даље је поражавајуће мали, иако је стварање услова за неометан и дугорочно одржив повратак, један од главних задатака мандата УНМИКа.

Јасно је да УНМИК тешко остварује и овај део своје мисије, а кључни разлог је непостојање политичке воље већинске заједнице и њеној непомирљивој нетолеранцији

према свима другима. Примера ради, декларацијом Скупштине Општине Сува Река условљава се повратак интерно расељених лица у Муштутиште решавањем питања несталих лица и извињењем Републике Србије и косовских Срба за наводне злочине који су почињени током конфликта 1999. године. Залуд су власнички листови Срба о пореклу имовине, залуд право да живе у кући наслеђеној од прадедова, залуд Бриселски договори и мандат УНМИКа.

Нико не реагује на овакву самовољу и ускраћивање свих права Србима повратницима. А нереаговање на овакве догађаје реално представља прећутно прихватање, па чак и подршку наставку овакве праксе која није у духу ни Савета безбедности, ни свих повеља и декларација Уједињених нација, која није у духу права и правде!

Зато тражимо да питању мањинских права буде посвећена већа пажња у извештајима генералног секретара о раду УНМИКа. Евидентно је да је на Косову и Метохији веома раширена системска, правна, административна, институционална и политичка угроженост људских права припадника неалбанских заједница. Системски се примењују двоструки стандарди при чему се припадници неалбанских заједница суочавају са небројеним препрекама у покушају да остваре своја права – од најосновнијег права на живот без страха од физичког насиља и права да насилници буду кажњени, преко права на повратак и опстанак у месту повратка, запошљавања и школовања деце, здравствену заштиту, до имовинских и верских права. А све док буде злочина без казне, све док власти у Приштини без последица спроводе свој наум, а не спроводе тачке из Бриселског споразума – неће бити могућ човека достојан живот у мултиетничкој заједници. У томе видим одговорност и ове уважене организације којој се данас обраћам.

Речју – не сме се дозволити да питања од суштинског значаја за нормалан и достојанствен живот Срба и припадника других неалбанских заједница буду утопљена у општу статистику, да се занемари етничка компонента која је у основи свих проблема на Косову и Метохији. То не може бити прихватљив пут, јер се може тумачити као спремност за прихватање затеченог стања, без намере да се било шта битније мења.

Полазећи од тога да „енклаве“ имају своје особене проблеме и заслужују, пре свега, препознавање актуелног стања и више напора у правцу решавања бројних свакодневних животних проблема, поновићу и овог пута да сматрамо потребним да се, уз задржавање дела извештаја посвећеног северу Косова и Метохије, уведе и део који би се фокусирао на положај мањинских заједница јужно од реке Ибар.

Радикализација политичке климе и јачање политичке, етничке и верске нетрпељивости појачавају нестабилност безбедносне ситуације на Косову и Метохији. У Покрајини је присутан драстичан пораст верског екстремизма са елементима тероризма и деловања радикализованих екстремиста који се враћају са ратишта на Блиском истоку. Истовремено, на поларизованој политичкој сцени самих косовских Албанаца постоји тренд даљег заоштравања уз константну претњу преусмеравања незадовољства албанског биначког тела на припаднике неалбанских заједница, пре свега Срба, што захтева појачану пажњу међународног присуства.

Господине председниче,

Руководећи се интересима регионалне стабилности и визијом другачијег, помирењу, владавини права и демократским вредностима истински посвећеног региона, Република Србија је чврсто опредељена да се настави дијалог Београда и Приштине чији је примарни циљ решавање свакодневних, животних проблема људи на Косову и Метохији, уз пуно поштовање резолуције СБ УН 1244 (1999), која представља основ и оквир за решавање ових питања.

Међутим, да би дијалог био истински сврсисходан, мора бити утемељен на искреној жељи за решавањем проблема на бази компромиса и никако не сме бити злоупотребљаван као платформа за наметање интереса једне стране, а поготово не за наметање једнострано проглашене независности Косова коју Република Србија никада неће признати.

Решење за питање Косова и Метохије не може бити базирано на диктату и довођењу Републике Србије пред свршен чин. Оно је могуће само путем дијалога и изналажењем, за све стране, прихватљивих исхода.

Последње што желимо је да ситуација на Косову и Метохији буде константна претња стабилности и напретку Србије и региона, због чега ћемо одговорно и без обзира на учестале демонстрације одсуства конструктивности и штетне једностране потезе друге стране, и даље посвећено радити на нормализацији.

Бројни су примери унилатералних корака Приштине предузетих мимо договора под окриљем дијалога, као што су покушаји чланства у међународним организацијама. Наиме, дијалогом је предвиђено да се сва, понављам, сва питања решавају у дијалогу две стране под окриљем ЕУ. Штетан је манир приштинских власти да, уз сагласност неких великих сила које су спонзори покушаја њихове независности, прибегавају

једностраним потезима, непоштујући Бриселски дијалог као договорени оквир решавања отворених питања. Континуитет ове лоше праксе потврђују и настојања у правцу остваривања чланства у УНЕСК-у, Интерполу и другим организацијама, која непотребно ремете атмосферу у којој се дијалог одвија и одвраћају од онога што би требало да буде примарни циљ за обе стране – стабилизација прилика у региону и изналагање одрживих и обострано прихватљивих решења.

Србија се, са своје стране, држи договора.

Даме и господо,

Пре пет година, одлучио сам да се укључим у дијалог са привременим властима у Приштини да бисмо смирили тензије и да бисмо, надам се, обезбедили што нормалнији и безбеднији живот Срба и неалбанске мањине која живи на Косову и Метохији. Оно што је Србија доживљавала за време дијалога натерало ме да се запитам да ли сам учинио најбоље.

Многи заборављају да је Косово и Метохија историјска територија Србије, а не Албанаца, којих, за разлику од Срба, према турским пописима, у 14. веку није ни било на том подручју.

Заборавља се да се управо овде, у Сједињеним Државама, пре 99 година прослављао Дан Косова као, разуме се, српске земље, и да је том приликом председник Вудро Вилсон упутио Посланицу српској заједници у САД, пожелевши срећу Србији и српском народу.

Заборавља се да су Срби на тој територији саздали своју државу још у Средњем веку, да су српски цареви и краљеви од тог доба подизали своје задужбине од којих је највећи број уписан у светску баштину УНЕСКО као српско наслеђе. Нажалост, већина се данас води на листи угрожене светске баштине. Угрожене од кога? Од нас који имамо право да чувамо своје хришћанско наслеђе, сигурно не!

Заборавља се и да је Косово највише насељавано Албанцима тек у последња два века, нарочито у време диктатуре комунистичког вође Енвера Хоџе, од кога су бежали из Албаније ка Косову и Метохији и били примани од Срба као браћа, у доброј вери.

Заборавља се да ништа не вреди једнострано проглашавање државности, ако оно није плод сагласности матичне државе и народа. Да је то тачно, потврђује стални притисак на Србију да се одрекне своје територије, земље на којој је пре готово десет векова успоставила своју државност.

Ми то нећемо учинити, као што не би нико други. У овом Савету имамо обезбеђење у томе што поједине сталне чланице поштују међународно право и подржавају интегритет и суверенитет Србије. Ми знамо да има земаља које су из својих интереса признале тзв. Косово, али знамо и да преко седамдесет посто човечанства не дели то мишљење.

Можда појединима од вас говорим узалуд. У Србији кажемо да је узалудно шапутати глувом и намигивати слепом. Немате такву муку, а туђој окрећете леђа.

Не бих вам никада пожелео да ваша деца живе у условима у којима живе српска деца на Косову и Метохији. Не бих, зато што верујем у право детета да одраста у миру, право родитеља да га у миру одгаја и право човека да, кад за то дође време, свој живот заврши у кући својих прадедова. Не бих, зато што верујем у Бога.

Још једном желим да будем јасан – Србија неће признати Косово шта год да нам се нуди заузврат и каквим год притисцима били изложени. Реч је о одбрани принципа и о трајној наклоњености правди. Онај ко се држи принципа и ко се бори за правду, увек је у праву.

У име грађана Србије, захваљујем се свим државама које поштују међународно право и подржавају наш став. Свега овога требало би да буду свесни политички прваци Приштине, који би коначно морали да уђу у разумне преговоре и држе обећану и потписану реч, као што су њихови преци знали да чине.

И овог пута апелујем на оне државе које нису признале једнострано проглашену независност Косова да издрже бесрамне притиске моћних и остану доследне свом принципијелном поштовању међународног права, Повеље УН и врховног ауторитета СБ УН на плану очувања међународног мира и безбедности. Позивам оне државе које су признале Косово да своју одлуку преиспитају и на тај начин допринесу настојањима да се за ово питање изнађе обострано прихватљиво решење.

Србија је спремна на договоре, али не на уцене, спремна на разговоре, али не на ултимативна једнострана решења, спремна на суштинску аутономију Косова и Метохије, никада на Независну државу Косово! И спремна, да у том контексту суштинске аутономије гарантује сва права националним заједницама, а та права су у нашим законима и у свакодневном животу далеко изнад стандарда већине држава.

Захваљујем на пажњи.